

Adamın Doğuşu

– KENAN KOÇ · 24 Eylül 2015

Önce adam oldu
Sonra oluştu evren
Adamda yeniden...

Suyun adı konu
Taşın, toprağın
Bir bir isimlendi varlık
Yaşanan hayat kavranan oldu
Çiçeğe çiçek dendi;
Çiçek soldu...

Ve saymaya kalktı adam
Varlığı ayrı ayrı.
Var olan tek varlık
Varlara dönmüştü artık.
Saydıkça arttı sayılar
Büyüdü ayrılık...

Kuşlara isim verdi adam,
Sonra uçmaya.
Çiçeklere isim verdi ve kokmaya
Gördüklerine isim verdi bir bir;
Ve görmeye...

Derken kapayıp gözlerini
Ruha da isim biçti
Böylece şekillerini giydi her şey
Ayrı ayrı isimlerden.

Suretlerle çevirdi kendini adam
Surete döndü.
Suret sahibi, sureti gördü
Yitirdi şekle sığmayanı
Söndü özü.

Böyle böyle böldü yaşamı adam
Artılarla kesretti.
Vahdeti yitiren benlik, cenneti kaybetti.

Ve şeytan!
Ağızı elmalı o yılan
Diliyle uzattı meyveyi.
Elmaya elma dedi adam;
Dilden tattı rüyayı.

Kattı adı yokluk olan Adem'e
Varları Havva'dan şeytan
Ayırdı onu yokluğundan, yoktan.

Bin bir renge büründü birden evren
Bin bir şekle girdi
Her an tükenen
Geldiğine, hiçliğine dönen.

Ve anladı adam aldanmışlığını
Dedi :yok mu olmada bu alem
Her dem değişerek;
Yoksa var mı sanma da yoku Adem?